

AKADEMIK

☺ *Neodolá mu nič* ☺

2

2021/2022

Vážení čitatelia,

ani sme sa nenazdali a už sa všetci tešíme na krásne letné dni. Len nedávno sme si sadli do školských lavíc a teraz máme školský rok 2021/2022 za sebou. A čo všetko sa nám podarilo? Konečne sme mohli byť na lyžiarskych svahoch, dostali sme sa za krásami Slovenska v rámci odbornej praxe žiakov v odbore cestovný ruch. Viac sa dozviete v novom čísle nášho školského časopisu.

Prajeme pekné čítanie, možno aj niekde pri mori, či v prírode.

Vaša redakcia

Obsah

Úvod.....	1
Zápisník školskej geografky.....	2 – 4
Lyžiarsky výcvik.....	5 - 6
Stretnutie s Gustávom Murínom	7 - 8
Rozlúčka so štvrtákmi	9 - 10
Odborná prax CR	11 - 17
Workshop o ochrane prírody	18
Chôdza olympijského dňa	19
Rozprávanie.....	20 - 25
Zábava	26 - 27

RedakciaŠéfredaktorka:

Mgr. Magdaléna Skokanová

Zástupcovia šéfredaktora:

Ing. Martina Dovalovská

Vedúca grafickej úpravy

Ing. Martina Dovalovská

Redaktori:

Mgr. Magdaléna Skokanová

Ing. Martina Dovalovská

Jazyková úprava:

Mgr. Magdaléna Skokanová

Z cestovateľského zápisníka školskej geografky

Pokračujem rubrikou z 1. čísla ... Aktivít už nie je toľko ako predtým. V zime pokračovali moje lyžiarske aktivity. Na niektorých miestach som bola viackrát, tak ich len spomeniem. Ale miesta, ktoré si vážim, tak o tých napíšem viac.

Viackrát sme s rodinou boli na skitouringu na Hrebienku. To sme si „vybehli“ hoci-kedy poobede, aj za tmy okolo 16.00 h. A to isté aj na Popradské Pleso. Tieto miesta už nie sú pre nás nič náročné.

Ale náročnejšie skitúry sme podnikli aj v susednom Poľsku v Zakopanom.

Chata Murovanec Zakopané

29. januára 2022 sme sa rozhodli ísť na chatu Murovanec, ktorá sa nachádza pri chodníku z Kaspovho vrchu do Zakopaného. Dĺžka trasy je približne 7 km hore. Tak to je taká stredne náročná trasa. Chata je naozaj pomenovaná podľa svojej stavby zvonku. Prechádzka bola veľmi príjemná. Dolu sme si to užili, hoci sme stretali veľa peších turistov, dokonca cyklistov, deti atď.

Kráľova hoľa

Ďalšia skitúra, ktorá sa mi podarila počas jarných prázdnin, bol výstup na Kráľovu hoľu. Trasa okolo 10 km. Vyrážali sme z dediny Šumiac. Počasie bolo zo začiatku neprijemné, hmla a chlad. A stále bolo treba kráčať do poriadneho kopca. Najprv po ceste, potom cez les. Poriadny kopec nás čakal ako skratka po chatu. Od chaty sme opäť kráčali smerom nahor, nešli sme po ceste, ale cez les.

Začiatok výstupu

Najhoršia bola už posledná časť, kde bol terén bez snehu, zima neskutočná. A fúkal „uragán“ v otvorenom priestore. Lyže sme dali dole, pripli na batohy a pomaly kráčali smerom nahor. Posledné metre, to bolo už o život. Ale dali sme to... Som na seba hrdá.

Chata pri Zelenom plese

A ešte chcem spomenúť jednu skitúru. A to na Chatu pri Zelenom plese, tzv. Brnčalku.

Nešli sme po klasickom chodníku, po ktorom sme išli už niekoľkokrát. Od Šalviového prameňa sme nešli vľavo, ale rovno. Išli sme cez les, terén prudko stúpá. Potom sme prišli na lesnú čistinku, tak to sa nám páčilo, ale nevedeli sme ešte (aspoň ja), čo nás čaká. Keď sme vyšli z lesa, tak sme sa ocitli zrazu v teréne, kde nebola stopa, museli sme ju prešliapať. Nedokázala som odhadnúť, po akej vrstve snehu kráčame. Teraz je síce vo všeobecnosti snehu menej, ale tu bolo more snehu. Tak sme kráčali ... Opäť

sme vošli do lesa, tam sme obchádzali hocijaké vyvrátené stromy, bolo to neskutočne dobrodružné, ale aj fyzicky náročné. A potom sme už kráčali len smerom nahor v prudko stúpajúcej úžľabine... Vyšli sme nahor a naskytol sa nám úžasný výhľad na skaly na jednej strane a na skaly na druhej strane. A aj na skaly pred nami. Brnčalku sme ešte stále nevideli. Bola pred našim zrakom schovaná na dne doliny. Po niekoľkých metroch sme ju zbadali, ale bola ešte ďaleko a vľavo od nás v diaľke na klasickom chodníku turisti ako mravce. Boli sme neskutočne ďaleko, tak sme vedeli, že je pred nami ešte poriadny kus cesty a šliapania. Ale nakoniec sa nám to šťastne podarilo. Dorazili sme do cieľa. A zlyžovali sme dolu už klasickým chodníkom až k ceste do Tatranskej Lomnice.

Chata pri Zelenom plese

Zima už dávno skončila, jar je v plnom prúde... A pokračujeme už bez lyží ...

Rajecká Lesná, Čičmany a Žilina, hrad Strečno

V nedeľu 22. mája 2022 sme sa s rodinou vybrali do Rajeckej doliny a do Žiliny. Bola som inšpirovaná projektom, ktorý prezentovali žiaci 4. C triedy ešte na začiatku mája. V Žiline som rok po skončení vysokej školy učila, tak sa tam rada vraciam. Ale už je 26 rokov.

Začali sme v Rajeckej Lesnej, kde je známy Slovenský Betlehem, ktorý navštevuje a obdivuje naozaj neskutočne veľa návštevníkov. Aj my sme sa pridali k obdivovateľom nielen zo Slovenska.

Vyšli sme si aj miestnu krížovú cestu, ktorá viedla prudko do kopca a vynímala sa nad obcou Rajecká Lesná.

Slovenský Betlehem

A ešte by som spomenula, že sme cestou prechádzali cez Rajecké kúpele. Nechcem robiť reklamu, ale našinci chodia do týchto kúpeľov namiesto pobytu pri mori. Je tu všetko, aj krásne lesné prostredie, ktoré pri mori nie je. Služby perfektné, voda, slnko ...

Potom sme sa presunuli do Čičmian. Je to svojrázna dedinka známa tými svojimi maľovanými drevenými domčekmi. Tiež bola plná turistov, ktorí si prišli pozrieť čičmianske domy tak ako aj my.

Čičmany

Z Čičmian sme sa presunuli do Žiliny. Pozreli sme si Mariánske námestie, farské

schody a OC Mirage (ako inak). Prešli sme sa po meste a vrátili späť k autu. Ešte po ceste domov sme sa zastavili na hrade Strečno. Celkom pekne to tam zrekonštruovali, bola som milo prekvapená. Pretože hrad som naposledy navštívila v čase môjho pôsobenia v Žiline, tak to je nebo a zem. No aj to vstupné je neporovnateľné.

A ešte po ceste domov sme si chceli pozrieť Šútovský vodopád. Odbočili sme z hlavnej cesty pred obcou Kral'ovany a pokračovali sme do obce Šútovo. Zaparkovali sme a kráčali sme po ceste nahor. Ale vyšli sme iba po chatu. Od chaty bolo treba kráčať ešte asi trištvrt hodinu, tak sme to vzdali, lebo bolo už neskoro. Aj tak sme prišli domov pred 19. hodinou. Ľutujem to, možno niekedy nabadúce...

Info z internetu: Šútovský vodopád sa nachádza vo výške 830 metrov nad morom v Krivánskej Malej Fatre asi 4 km severne od obce Šútovo. Z obce je k vodopádu prístup po modrej turistickej značke a opačným smerom od Chaty pod Chlebom okolo Mojžišových prameňov. Leží približne v strede Národnej prírodnej rezervácie Šútovská dolina.

Najvyšší vodopád v Malej Fatre má celkovú výšku 38 metrov. Vznikol následkom vyzdvihnutia pohoria a poklesu Turčianskej kotliny. Vodopád sa nachádza na predpokladanej geologickej hranici medzi granitmi a granodioritmi. Samotné podložie je tvorené autometamorfovanými granodioritmi.

Šútovský vodopád je napájaný vodami Šútovského potoka, ktorý pramení v zaujímavom skalnom útve Mojžišove pramene. Priamo nad vodopádom má potok šírku 2,5 metra. Bol to krásny výlet. Veľa sme toho zase videli.

Lyžiarsky výcvik v 1. a v 2. ročníku v školskom roku 2021/2022

antigénové testy, aby mohli byť pred odchodom testovaní. Treba ešte povedať, že niektorí žiaci mali aj svoj lyžiarsky výstroj, niektorí si museli vypožičať.

Účasť žiakov prvého ročníka bola vcelku slušná. Chceli ísť aj napriek testovaniu, ktoré sa opakovalo po troch dňoch. Teda testovali sme ich v pondelok a vo štvrtok.

Každý deň sme dochádzali autobusom do lyžiarskeho strediska vo Vernári a stravovali sme sa v hoteli Studničky oproti lyžiarskym svahom vo Vernári.

V tomto školskom roku sa organizoval lyžiarsky výcvik pre žiakov 1. ročníka v termíne od 14. - 18. februára 2022.

A to aj napriek pandemickým opatreniam. To znamená, že žiaci v triedach 1. ročníka buď boli zaočkovaní, alebo prekonaní.

Zvyšní žiaci si zabezpečili svoje

Najväčším problémom bolo teplé počasie a nedostatok snehu. Poobede bola už kvalita snehovej pokrývky biedna. Sneh sa topil, prispeli k tomu relatívne vysoké teploty na toto ročné obdobie a dážď.

Od pondelka do stredy sme boli vo Vernári a lyžovali sme sa. Ale vo štvrtok pršalo, tak sme išli do Tatranskej Lomnice a navštívili sme Múzeum TANAP-u. V piatok sa počasie „umúdrilo“, a tak sme to dobojovali na svahu, ako sa patrí na lyžiarsky výcvik.

Lyžiarsky výcvik sme zakončili súťažami a pretekmi. Dôležité bolo, že sa nikomu nič zlé nestalo. Teda nedolámali sme sa.

Keďže sa v minulom školskom roku pre známu príčinu lyžiarsky výcvik pre žiakov terajšieho 2. ročníka neorganizoval, mali možnosť ísť v tomto školskom roku. Počet

bol síce obmedzený a uprednostnili sa tí, ktorí boli zaočkovaní a prekonaní, záujem zo strany žiakov 2. ročníka určite bol. A tak v týždni od 28. 02. do 03.03. 2022 sa zorganizoval lyžiarsky výcvik aj pre nich. Na rovnakom svahu, v rovnakom lyžiarskom stredisku a v tom istom hoteli Studničky vo Vernári. Žiakov 2. ročníka bolo cca 50.

Žiaci 2. ročníka

A verte či nie. Podmienky boli oveľa lepšie ako v prvom termíne. Bolo chladnejšie, bolo aj dosť snehu.

Lyžovaniu zdar! Športu zdar! Aj takýmto spôsobom sa posilňuje vzťah našej mládeže k športu a k pohybu.

Žiaci 2. ročníka

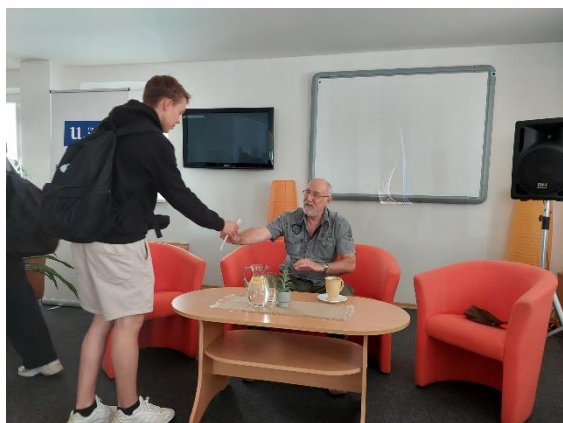

Stretnutie s Gustávom Murínom

Dňa 27. 05. 2022 nás Podtatranská knižnica v Poprade pozvala na besedu so spisovateľom Gustávom Murínom, ktorá bola pre nás študentov veľmi zaujímavá.

Kto je Gustáv Murín?

Biológ, spisovateľ, publicista. Je autor mnohých článkov, štúdií, noviel, románov a stal sa známy vďaka knihám o mafii.

Narodil sa 9. apríla 1959 v Bratislave v rodine vysokoškolského profesora. Po absolvovaní gymnaziálneho štúdia v rokoch 1978 – 1983 študoval na Prírodovedeckej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave. V roku 1984 získal titul doktora prírodných vied a roku 1991 sa stal kandidátom vied. Pôsobí ako vedecký pracovník Ústavu bunkovej biológie Univerzity Komenského. Je členom Slovenského P.E.N. centra, v rokoch 2000 – 2004 bol jeho predsedom. Žije v Bratislave.

Priblížil nám svoj život cez pútavé príbehy, ktoré zažil počas rokov štúdií na Prírodovedeckej fakulte UK v Bratislave, na študijných pobytoch na zahraničných univerzitách aj počas ciest v cudzine. Vypočuli sme

Vydal doteraz 21 kníh (z toho 5 v češtine, 1 vo francúzštine a 1 v hindí): román, novelu, zbierky poviedok a esejí, vedecko-popularizačnú štúdiu o biológii, úvahy o manželstve, o dlhovekosti, faktografiu o organizovanom zločine, dve popularizačné encyklopédie a zbierky cestovných príbehov.

Jeho texty boli preložené do 36-tich jazykov, absolvoval literárne prezentácie vo viac ako 20-tich krajinách Európy, Ázie a Ameriky.

Beseda bola veľmi živá, uvoľnená a zároveň preveril aj naše vedomosti z geografie, angličtiny, slovenčiny. Nerozprával o svojich knihách, ale zaujímavou formou nás informoval o významných ľuďoch, ktorí niečo zaujímavé, dôležité pre národy zanechali.

si aj rôzne jeho zaujímavé zážitky z cestovania po svete. Svojím rozprávaním nás vtiahol do svojich príbehov.

Na záver nás povzbudil, aby sme veľa a s radosťou študovali, vzdelávali sa, čítali,

aby sme hľadali nové informácie a stále túžili po nových informáciách. Vyzval nás, aby sme cestovali, spoznávali nových a zaujímavých ľudí.

Záver 4-ročného štúdia v OA Poprad

V tomto školskom roku sme sa rozlúčili so študentmi 4. ročníka v školskej telocvični ešte pred ich odchodom na akademický týždeň a pred ich ústnou maturitnou skúškou, a to 20. mája 2022. Bolo to iné ako v predchádzajúcich predpandemických rokoch. Pretože vtedy sa rozlúčka s absolventmi organizovala v zasadačke Mestského úradu v Poprade až po ukončení 4-ročného štúdia maturitnou skúškou.

Mladší spolužiaci sa s nimi rozlúčili aspoň krátkou básňou a sprievodným slovom počas rozlúčky.

Samozrejme, v mene učiteľského zboru a vedenia školy sa s nimi príhovorom rozlúčila riaditeľka školy Ing. Iveta Račeková. Zhodnotila doterajšie študijné výsledky a popriala im veľa šťastia a úspechov jednak pri ústnej maturitnej skúške, jednak v ďalšom štúdiu na vysokých školách, resp. v práci, v živote.

Za študentov 4. ročníka sa celému učiteľskému zboru prihovorila Lucia Pitoňáková, žiačka 4. C triedy. Poďakovala za všetko, čo žiaci mohli získať a získali počas 4-ročného štúdia v OA Poprad.

Najlepší študenti boli odmenení aj knižnými poukázkami, ktoré im odovzdala pani riaditeľka a triedna učiteľka. Okrem toho boli prečítané mená všetkých, ktorí získali certifikáty KROS o ovládaní účtovníckeho programu OMEGA a tých, ktorí absolvovali skúšku z kancelárskeho písania na počítači a korešpondencie, čím získali vysvedčenie o štátnej skúške.

V krátkom programe zahral aj študent (budúci absolvent) 4. B triedy Tomáš Brosman na elektrických varhanoch.

V závere boli vyhlásení a odmenení ústnou pochvalou a peňažným darom TOP študenti tohto ročníka.

Stali sa nimi dvaja študenti: Laura Polcová zo 4. B triedy a Michal Grigľák zo 4. A.

Michal Grigľák

Laura Polcová

Naša prax v odbore služby v cestovnom ruchu v tomto školskom roku

Čo sa týka odbornej praxe v cestovnom ruchu, dlho sme nevedeli, ako sa zariadíme, pretože v 1. polroku bola ešte vážna pandemická situácia. V apríli 2022 sme sa už rozhodli, že prax v 1. aj v 2. ročníku zrealizujeme.

Každý ročník má na prax určený presný čas, teda konkrétny týždeň.

S prvákmi sme išli teda na prax v týždni pred ústnou maturitnou skúškou. Od 23. mája 2022 do 27. mája 2022.

Na začiatku celej správy treba povedať, že aj počasie, aj celá situácia nám priala.

23. mája 2022 v pondelok sme išli do Tatier, na Štrbské Pleso. Mali sme naplánované aj Popradské Pleso, ale to nám nevyšlo. Na Štrbskom Plese sme navštívili hotel Patria, kde nás milo privítali a nepovažovali nás za otravy.

Študenti v hoteli Patria, Štrbské Pleso

Práve naopak, pani manažérka si praje s našou školou spolupracovať. Naším žiakom bolo hlavne zdôraznené, aby sa učili cudzie jazyky, pretože bez nich sa v cestovnom ruchu nezamestnajú. A ešte dostali viacero skvelých rád, ktoré, ak budú brať vážne a budú na sebe pracovať, ich

predurčia po skončení štúdia v OA Poprad zamestnať sa tu doma, aj vo Vysokých Tatrách, aj v hoteli Patria. A nemusia odchádzať do zahraničia.

Štrbské Pleso

Žiaci videli wellness, recepciu, všetky spoločenské miestnosti (okrem kongresovej sály), apartmány, izby. Pani manažérka im dosť podrobne vysvetlila, ako to v hoteli funguje. A pýtali sme sa, ako „prežili“ posledné dva roky, keď cestovný ruch nemal na ružiacich ustlané.

Keďže sme sa v hoteli zdržali dlhšie, ako sme predpokladali, po odchode z hotela sme sa prešli okolo Štrbského plesa, prečítali sme si pripravené referáty. Najedli sme sa, vrátili sme sa na železničnú stanicu a nastúpili do električky. Zo Starého Smokovca sme sa vracali autobusom, pretože bola výluka na železnici. A prvý deň bol za nami. Škoda, že nevyšlo Popradské Pleso. Možno nabudúce ...

24. mája 2022 sme išli na prehliadku Belianskej jaskyne. Do Tatranskej Kotliny sme cestovali autobusom. Z Tatranskej Kotliny bolo treba od parkoviska kráčať ešte do kopca asi polhodinu. Niektorí sme veru fučali, kým sme sa dostali pred vchod do jaskyne.

Hurá, sme pred vchodom do jaskyne

V jaskyni sme boli asi 70 minút. Prehliadka nás zaujala, výklad o jaskynnej výzdobe bol naozaj zaujímavý. Po skončení prehliadky sme sa vrátili tou istou cestou nadol. Pod prístreškom pri parkovisku sme si čítali pripravené referáty a čakali na autobus, ktorým sme sa odviezli do Starého Smokovca.

V Starom Smokovci sme vystúpili na autobusovej stanici a kráčali sme opäť nahor po sánkarskej dráhe na Hrebienok. Aj keď som si vypočula mnoho poznámok o potrebnosti či nepotrebnosti ísť na Hrebienok, nepopustila som. A tak sme tam vyšli. Nebolo ani horúco, ani nepršalo. Jednoducho skvelý výlet. A skvelý pocit z prekonávania samého seba. A ešte skvelé foto!

Foto z Hrebienka☺

Keď sme si prečítali referáty, najedli sme sa a oddýchli sme si. Potom sme išli späť. Nastúpili sme do električky, ktorá praskala vo švíkoch, a vrátili sme sa domov.

25. mája 2022 nás čakala Stará Ľubovňa.

Stihli sme všetko podľa plánu. Ale cesta zo železničnej stanice v Starej Ľubovni na hrad nás poriadne potrápila. Jednak bolo treba ďaleko kráčať pešo, jednak to bola cesta opäť do kopca, aspoň v záverečnej fáze. Tak sa opäť špekulovalo. Ale pekne sme to zvládli a prišli sme včas. O 11.35 h sme začali prehliadku hradu. Pani sprievodkyňa bola skvelá, oplývala množstvom informácií, hovorila aj rôzne podrobnosti, až sme sa čudovali, odkiaľ to všetko vie. Ale aspoň sme mohli naberať skúsenosti, ako sa má správať taký sprievodca a čo a ako má hovoriť, kde stáť, kam ukazovať

atď. Po skončení prehliadky hradu, ktorá trvala 1,5 hodinu, sme sa najedli, oddýchli.

Prehliadka hradu Stará Ľubovňa

A strávili aj množstvo informácií. Pokračovali sme do skanzenu, ktorý sa nachádza priamo pod hradom. Je to ukážka typickej hornospišskej dediny. Je tu kostol, škola, dielne, hospodárske budovy a domy z jednotlivých dedín. Niektoré už ani neexistujú. Počas prehliadky skanzenu sa rozpršalo. Búrku sme prečkali v kostole, prečítali sme si referáty. Po skončení prehliadky sme sa pustili smerom nadol po ceste späť na železničnú stanicu. Mysleli sme si, že počkáme na MHD, ale cestou späť už nepršalo, tak sme to dali aj na pešo. Vlakom sme sa dostali domov. Cestou späť bolo už príjemne. Nebolo tak teplo.

25. mája 2022 nás čakali **Košice**. Mala som pocit, že nikoho nebude zaujímať výklad o histórii a súčasnosti Košíc, že všetci čakajú iba na rozchod, na jedlo ...

Košice – pred Dómom sv. Alžbety

Na začiatku cesty rýchlikom sme zažili asi 15-minútové meškanie a potom sa nám to premietlo aj do nášho stretnutia so sprievodkyňou. Museli sme telefonovať, že budeme meškať. Ale o 15 minút neskôr, ako sme mali dohodnuté, sme sa pred vchodom do Dómu sv. Alžbety predsa len stretli. My žiaci z 1. C triedy a pani sprievodkyňa, p. Kočovová. Ten, kto ešte nestretol múdru, živú, zanietenú PANI sprievodkyňu, tak nech vyhľadá túto paniu, pretože jej výklad, to bol pre nás zážitok.

Po 2-hodinovom výklade sme toho počuli toľko, že sme zabudli aj na jedlo, aj na rozchod. Aspoň ja. Po stretnutí s pani sprievodkyňou sme sa dočkali aj rozchodu. A pred 15. hodinou sme sa stretli pred železničnou stanicou. Domov sme prišli plní nadšenia z krásneho dňa stráveného v našom 2. najväčšom meste.

27. mája 2022 nás čakal **Kežmarok**. Záver praxe, záver týždňa. Naplánované sme mali dve prehliadky. Prvá sa týkala kostolov a tá druhá Kežmarského hradu, teda múzea. Zo železničnej stanice sme išli na prehliadku evanjelického kostola, tam sme sa zdržali asi 20 minút. Viac nás zaujala prehliadka dreveného artikulárneho kostola, ktorý je zapísaný do Svetového kultúrneho dedičstva UNESCO.

Drevený artikulárny kostol Kežmarok

Po prehliadke oboch kostolov sme sa presunuli na druhú stranu námestia, aby sme si pozreli Kežmarský hrad. Tak sme sa opäť zúčastnili na komentovanej prehliadke. Vypočuli sme si info o jeho histórii, o jeho obyvateľoch a majiteľoch. Po skončení prehliadky sme si prečítali referáty a vybrali sme sa na železničnú stanicu. Domov sme prišli aj dosť unavení, ale mali sme dobrý pocit z toho, koľko sme toho stihli, videli, spoznali.

VIVAT odborná prax po Slovensku!
Možno sa na budúci rok vydáme aj ďalej od domova.

S druhákmi sme sa vydali na odbornú prax po ústnej maturitnej skúške, teda v termíne od 06. 06. – 10. 06. 2022.

6. júna 2022 nás čakali **Košice**. Opäť sme sa mali stretnúť s pani sprievodkyňou p. Kočovou. Tentoraz nám rýchlik nemeškal, prišli sme v predstihu a stretli sme sa na stanovenom mieste. Začínali sme na Hlavnej ulici na začiatku. Začali sme písomnými počiatkami mesta Košice a erbom.

Potom sme sa zastavili pri Kaplnke sv. Michala a až potom sme vchádzali do Dómu sv. Alžbety.

Študenti 2. ročníka v Košiciach

Okrem posúdenia stavby, štýlov sme sa dozvedeli, že patrónkou Košíc bola Nemka Alžbeta Uhorská, ktorá pomáhala núdzným, chorým, chudobným, matkám s deťmi, žobrákom, zakladala charitu. Preto aj kostol bol pomenovaný podľa nej. Samozrejme, aj preto sa stala svätou.

Sprievodkyňa hovorila ešte o viacerých zaujímavých domoch, stavbách, napr. o Urbanovej veži, o Štátnom divadle, o spievajúcej fontáne. Opäť nás nesklamala. Bola jednoducho perfektná.

Ešte posledná rozlúčka pred fontánou a tešíme sa na ďalšie dobrodružstvá

Po prehliadke sme mali rozchod a o 15. h sme sa stretli pred železničnou stanicou, aby sme nastúpili na vlak a vrátili sa do Popradu.

7. júna 2022 bola na programe **Belianska jaskyňa**. Tentoraz sme mohli vstúpiť na prehliadku jaskyne už 9.00 h.

Po príchode do Tatranskej Kotliny sme vystúpili pred vchod do jaskyne a o malú chvíľu sme už vstupovali do podzemia. Opäť sme sa nevedeli vynadávať na tú krásnu jaskynnú výzdobu. Po 70 minútach sme vyšli von, najedli sme sa a zostúpili sme na parkovisko. Pod prístreškom sme čítali referáty a čakali na autobus do Starého Smokovca.

V Starom Smokovci sme síce uhundraní a nespokojní, ale predsa vystúpili na Hrebienok.

Na Hrebienku sme sa najedli, oddýchli si a prečítali ešte zvyšné referáty o Vysokých Tatrách a tatranských osadách. A hlavne sme si urobili perfektné fotografie. Potom sme zišli dolu po sánkarskej dráhe a nastúpili do autobusu, pretože trvá ešte stále výluka na železnici. Po príchode do Popradu sme skonštatovali, že sme strávili jeden úžasný deň v Tatrách. Aj počasie vydržalo, práve zamračená obloha nám pomohla vystúpiť na Hrebienok bez akéhokoľvek problému.

8. júna 2022 nás čakal Ľubovniansky hrad. Cesta do Starej Ľubovne bola v porovnaní s minulou cestou oveľa komplikovanejšia. Jednak sme meškali z Popradu, jednak bola opäť výluka a v Podolínci sme prestupovali na autobus do Starej Ľubovne. Samozrejme, meškali sme a aj keď sme sa chceli MHD vyviezť k hradu, tak sme mali smolu, pretože v tom čase nič nešlo. Išli sme cestou-nejestou k hradu pešo.

Hrad Stará Ľubovňa – predsa len bolo dobre☺

Teda po polhodinovom meškaní sme si najprv pozreli skanzen, kde nám pani sprievodkyňa poroz

právala aspoň o miestnom kostole. Ďalšie domy a drevené stavby sme si pozreli už individuálne. Hore na hrad sme prišli asi o 12.30 h. Prehliadka so sprievodkyňou trvala vyše hodiny. Dokonca sem stihli aj sokoliarske vystúpenie, to bola naozaj vzpruha pre nás, unavených pútnikov. Spiatočná cesta prebiehala normálne, bez výluky.

9. júna 2022 sme vstávali naozaj veľmi skoro, pretože vlak do Bratislavy odchádzal z Popradu už o 5.14 h. Vo vlaku sme z celého dňa strávili 9 hodín. Ráno 4,5 h a poobede 4,5 h. V našom hlavnom meste sme boli 6 hodín. Ale doobedu, keď sme vystúpili z vlaku, tak nám pršalo. To bola najväčšia tragédia celého týždňa. Autobusom sme sa odviezli do Auparku, tam sme sa najedli, vysušili, niečo nakúpili a o 13.00 h sme sa vrátili zase na tú správnu stranu Dunaja. Vystúpili sme k Bratislavskému hradu, pofotili sme sa. Mali sme krásny výhľad na celú Petržalku, na Dunaj. Podstatné bolo, že počasie sa umúdrilo.

Pred Bratislavským hradom

Z hradu sme zišli dolu a okolo Dómu sv. Martina sme sa presúvali po uličkách až

k Hviezdoslavovmu námestiu. Kúpili sme si zase niečo na jedenie, sadli sme si pred divadlom k fontáne a čítali sme si referáty. A od SND sme sa postupne cez mesto presúvali na Hlavnú stanicu. Zastavili sme sa ešte pred Prezidentským palácom, obdivovali sme záhrady... Robili sme si ešte posledné fotografie a blížili sme sa k stanici. Pred 16. h sme nastúpili do rýchlika a vystúpili sme z neho pred 21. h v Poprade. Nestihli sme Slavín, možno nabudúce.

Rozlúčka s Bratislavou pred Prezidentským palácom

10. júna 2022 sme cestovali do Liptovského Mikuláša. V Mikuláši sme mali objednanú prehliadku s výkladom v Múzeu ochrany prírody a jaskyniarstva.

Výklad a aj exponáty boli naozaj veľmi zaujímavé. Bolo nám vysvetlené, ako vznikajú jaskyne, ako je to v ľadovej jaskyni s cirkuláciou vzduchu, chladného a teplého. Videli sme preparované zvieratá, ktoré žijú v našich zemepisných šírkach. A získali sme množstvo ďalších informácií. Okolo poludnia sme sa premiestnili do Múzea Janka Kráľa. Začínali sme v spolku Tatráč. Mali sme príležitosť dozvedieť sa o štúrovskej generácii to, čo nie je v učebniciach. Keď máme dobrú pamäť, tak sa nám na maturitnej skúške vyplatí, že sme dobre počúvali a zapamätali si niečo.

Miestnosť, kde odsúdili Jánošíka

Na konci sme ešte boli v múzeu pozrieť sa na Jánošíkovo väzenie, na mučiace nástroje, dereš ... Ocitli sme sa v miestnosti,

kde aj Jánošíka odsúdili. Dozvedeli sme sa aj to, že Jánošík ako reálna postava až takým hrdinom nebol. Ľudového hrdinu z neho urobili práve štúrovci.

O 14.00 h nám už išiel rýchlik späť do Popradu. O hodinku sme už vystupovali na železničnej stanici a prax sme úspešne ukončili.

**VIVAT odborná prax po Slovensku!
Verme, že sa v budúcom školskom roku
dostaneme aj do zahraničia.**

Workshop o ochrane prírody

Dňa 22. a 23. júna 2022 sa zrealizoval v našej škole workshop o ochrane prírody, druhovej ochrane a stráži prírody.

Zo Žilinskej univerzity, ktorá spolupracuje s Ministerstvom životného prostredia SR, prišla Mgr. Andrea Pogányová PhD., ktorá v triedach 2. ročníka realizovala prednášku s environmentálnou problematikou.

V stredu 22. júna 2022 to bola trieda 2. A a vo štvrtok 23. júna 2022 trieda 2. B.

Žiaci sa na workshope nenudili, práve naopak, lektorkine aktivity boli zaujímavé, veľmi poučné a všetkých nás upozorňujú na skutočnosť, že s prírodou a so životným prostredím naozaj nie je všetko v poriadku. Vyjadrila sa, že existujú simulácie, ktoré okolo r. 2100 naznačujú katastrofálne zmeny v prírode a v životnom prostredí a následky činnosti človeka na planéte Zem.

Chôdza olympijského dňa

Dňa 23. júna 2022 sa u nás v škole organizovala Chôdza olympijského dňa, na ktorej sa zúčastnili žiaci všetkých tried 1. -3. ročníka.

Študenti odovzdávajú štafetu

Deň zorganizovali naše telocvikárky, najmä p. Bendíková, ktorá to organizuje každý rok. Triedy sa zoradili po dvojiciach a tak chodili po dráhe okolo nášho ihriska. Po odchodení 1 kola si odovzdávali štafetový kolík. Chodili aj učitelia, ktorí sa ochotne zapájajú do športových aktivít.

Po spočítaní časov za jednotlivé kolá telocvikárky skonštatovali, že čas nášho najlepšieho chodca sme neohrozili. Práve naopak, máme čo doháňať, aby sme zlepšili svoju kondíciu.

Pripravení učitelia

Aj takáto aktivita je spôsob, ako mládeži ukázať, že pohyb v živote človeka je veľmi dôležitý, že ovplyvňuje nielen fyzické, ale aj psychické zdravie.

Športu zdar!

Cííííí (Rozprávanie)

Cííííí ...

V triede nastal šum. Žiaci si vydýchli. Vyučovacia hodina anglického jazyka sa skončila. Viacerí žiaci, možno si to ani nevedomovali, sa na stoličke v lavici zo sedu uvoľnili až do ľahu. Konečne!

„Sebastián, je mi to ľúto, a to vás skúšam už tretiu hodinu, ale vaše vedomosti, no ako by som to povedala správne po slovensky, nie sú dostatočné.“ Vyučujúca angličtiny na miestnom gymnáziu práve doskúšala športovca, žiaka 4. B triedy. Rozhodovala sa ťažko, nechcela mu ublížiť, pretože ich ako triedu učila len od septembra tohto školského roka. Teda poznala ich veľmi krátko na to, aby sa uchýlila k takému radikálnemu riešeniu, ako je nedostatočná v polovici 4. ročníka tesne pred maturitou. Chlapec, vysoký a tmavovlasý futbalista, sa rozhodoval, či má vyjednávať. Ale zúfalstvo v jeho očiach bolo viditeľné. A rozhodol sa v sekunde.

„Pani učiteľka ..., prosíím vás, dajte mi štvorku, veď mama ma zabije! Už mi vybavila aj výšku. Chce, aby som študoval trénerstvo. Má tam nejakého známeho... a bude sa za mňa hanbiť,“ žobronil chlapec, živo gestikulujúc rukami, pretože bol veľmi nervózny.

„Sebastián, keby som si myslela, že zvládnete písomné maturity z angličtiny aspoň na tú potrebnú úroveň, tak vám ju dám. Ale, vôbec nemám istotu ... Práve naopak, keď vás tak počúvam, vaša gramatika, no je to katastrofa. A preto sa prikláňam k tej horšej známke,“ otvorene sa už rozhodla vyučujúca. Zatvárajúc svoje materiály, do

ktorých počas skúšania nahliadala, sa rovno a smelo pozrela skúšanému študentovi do očí. Videla mu v očiach strach.

A on len s prosbou v tých ešte detských očiach stál pri katedre. Akoby jej bránil odísť. Teraz by už bol ani nevedno čo urobil, len aby zvrátil situáciu vo svoj prospech.

Keď sa postavila, on pochopil, že už nič neurobí, pomaly sa vracal na svoje miesto. Ona sa ešte poslednýkrát pozrela naňho, ako si sadá do lavice, plecيا zvesené a hlava sklonená. Stavila by aj stovku, že aj slzy sa zjavili v jeho očiach.

„Nemôžem mu dať štvorku, bolo by to nespravodlivé voči ostatným. Potom by som musela prehodnotiť hodnotenie aj ostatným ... Jednoducho, on si to nezaslúži,“ hovorila si v duchu vyučujúca.

„Prosíím, pani učiteľka!“ zmohol sa ešte raz a prosebným hlasom vyslovil svoju túžbu nemať žiadnu nedostatočnú na polroka. No pozeral iba za odchádzajúcou učiteľkou. A ktovie, čo bude na konci školského roka.

„A čo povie mama? Mama...“ pomyslel si Sebastián, sediac skleslo v lavici, „tá bude zo mňa sklamaná.“ Zbalil si zošit a učebnicu, dal ich do batoha. Musí sa aj s ostatnými spolužiakmi premiestniť do učebne fyziky. Okolo neho bol ruch a vrava, spolužiaci rozoberali ešte posledné chvíle pred uzatvorením hodnotenia v 1. polroku. Postupne vychádzali z jazykovej učebne a po schodoch schádzali o poschodie nižšie do učebne 13.

Sebastián nemal čo stratiť, rozbehol sa opačným smerom ako spolužiaci a snažil sa dobehnúť vyučujúcu angličtiny, ktorá sa práve stratila za rohom dlhej chodby a odchádzala do zborovne.

„Pani učiteľka, prosííím,“ dobiehal ju, prihovárajúc sa jej. Ona sa otočila, aby sa stretla zoči-voči s maturantom.

„Pani učiteľka, moja mama to nenechá len tak. Obaja máme veľký problém...“ dýchal rýchlo Sebastián a snažil sa zvrátiť svoju nepríjemnú situáciu.

„Sebastián, problém máte iba vy, nie ja. Bolo treba sa viac venovať angličtine, nie iba futbalu,“ uzatvorila debatu na chodbe vyučujúca. Otočila sa a odkráčala smerom k traktu pre učiteľov.

Magisterka Simona Norman sa vrátila na Slovensko z Anglicka len minulý rok ... Po štúdiu anglického jazyka a etiky na Pedagogickej fakulte UK v Bratislave odišla do Anglicka. A mala tam byť pôvodne len pár mesiacov, aby si zdokonalila svoju angličtinu. No život ju tam zdržal celých 13 rokov. Najprv sa dostala do rodiny, aby robila au-pairku. Po dvoch rokoch si začala hľadať svoju cestu, našla si miesto asistentky v detskom centre. Tam začala pracovať s deťmi najprv len v popoludňajších hodinách na skúšku. Ale vzťahy medzi ňou a deťmi sa postupne vyvíjali tak, že sa stali kamarátmi. Vyskúšala si nové metódy práce s deťmi. Predsa u nás pretrvávajú tie tradičné metódy. Tam sa naučila dať viac priestoru deťom, učia sa svojou zvedavosťou. A tak učila v takom detskom centre celých 10 rokov. Okrem toho sa začala stretávať s oteckom jedného dievčatka, ktorý vychovával dcérku sám. A stretávali sa, aj keď dievčatko odišlo ako 5-ročné do školy... Vzťah pretrval, vydala sa za

Gilesa Normana. Po čase si uvedomila, že si obaja žijú svoj vlastný život. Ich vzťah sa nikam neposúval. Nevedela ani sama, kam by ho chcela posunúť. A či vôbec. Premýšľala o dieťati. Spoločne vychovávali len manželovu dcéru, z ktorej už bola veľká školáčka. A ona mala svoje deti v detskom centre. Ale čo ona? Chcela by mať vôbec dieťa?

V jeden upršaný deň pri návrate domov z práce sa jej mobilný telefón „rozospieval“.

A zrazu telefonovala s maminou susedou. Oznamila jej, že mama je v nemocnici, pretože spadla. Ešte jej stihla povedať, že jej pošle kontakt na ošetrojúceho lekára v nemocnici. Simona sa zmohla len na poďakovanie a ponáhľala sa domov, aby mala pokoj a priestor na telefonát na Slovensko.

Prišla domov, zabuchla dvere a ponáhľala sa do spálne, odkiaľ chcela telefonovať. Po ceste do izby ju volala z detskej „jej“ Nelly. Simona jej však zakričala, že príde neskôr.

Hľadala sms-ku od maminej susedy. Okamžite vyťukala číslo a čakala ... Na druhej strane sa však ozýval len vyzváňací tón... A tak sa rozhodla volať mame. Tej sa, našťastie, dovolala.

„Simonka, ahoj ...“

„Mami, čo sa ti stalo?“ prerušila mamu Simona a pýtala sa jej nedočkavo.

„Simonka, som rada, že ťa počujem, joj, to nič nebude, spadla som, lebo sa mi zatočila hlava. Robia mi vyšetrenia. Neboj sa, o chvíľu ma pustia domov, isto to nebude nič vážne,“ chlácholila svoju dcéru pani Malecová.

„Mami, nepadla si len z ničoho, čo ti povedal lekár, doktor aký?“ pýtala sa nástojčivo Simona matky.

„Dr. Gründwald, Simonka. Povedal, že mi najprv musia urobiť všetky tie vyšetrenia, potom budú múdrejší.“

„A ako sa cítiš, bolí ťa niečo? Hlava? Chrbtica? Alebo niečo iné?“ kládla Simona otázku za otázkou.

„Bolieva ma hlava, aj pred tým ma bolievala, ale vždy som si zobrala ibuprofen, tak som mohla fungovať,“ zdôverovala sa Simone mama. To, že ho brala často, ako keď dieťa hádže do seba cukríky, to Simone, samozrejme, nepovedala.

„Mami, oddychuj, zase ti zavolám, budem telefonovať aj dr. Grünwaldovi.“ Simona sa s mamou rozlúčila a premýšľala, čo bude robiť. S manželom ... S mamou ... Čo chce ona sama?

Na druhý deň sa opäť pokúsila telefonovať dr. Grünwaldovi. Srdce mala až v krku, keď zrazu na druhej strane počula rozhodné slová:

„Prosím, Grünwald.“

„Dobrý deň, pán doktor, som dcéra pani Malecovej, ktorá je vašou pacientkou. Prepáčte, ale chcela by som vedieť, ako je na tom. Čo sa vlastne stalo?“ zareagovala Simona. Hovorila rýchlo, zdalo sa jej, že ju jej rýchlo bijúce srdce zadusí.

Dr. Grünwald vycítil jej nepokoj a upokojoval ju:

„Upokojte sa, mladá pani ...“

„Prepáčte, volám sa Simona Norman,“ rýchlo sa predstavila, pretože v prvom momente na to zabudla.

„Upokojte sa, vaša mama zatiaľ prechádza všetkými neurologickými vyšetreniami, aby sme mohli zistiť, čo sa vlastne stalo. Kedy sa môžete zastaviť osobne, aby sme to prebrali v pokoji?“ pýtal sa dr. Grünwald.

„Som v Anglicku, nie som doma na Slovensku. Budem sa usilovať čo najskôr

prísť. Ozvem sa vám. A ďakujem za informácie. Mama, nie je v ohrození života?“

„Zatiaľ vám nepoviem, čo sa jej stalo. Dostala infúzie proti bolesti. Robíme jej postupne vyšetrenia, aby sme prišli na to.“

„Ďakujem a čoskoro do videnia, pán doktor,“ rozlúčila sa Simona.

„Dovidenia, pani Norman.“

S manželom sa dohodla, že sa vracia domov, že ju v tejto chvíli potrebuje predovšetkým jej mama. Rozlúčili sa bez dlhých rečí a slz. Asi obaja cítili, že ich vzťah bol udržiavaný len zvykom a silou vôle. Viac ako manžel prejavila ľútosť jeho dcéra, ktorú aj ona ľúbila ako vlastnú. Toto bol jediný dôvod, ktorý zvažovala. Ale ... A ani v práci jej nerobili problémy. Zbalila si svoje veci, zamávala krajine, kde prežila svojich posledných 13 rokov, rozlúčila sa s manželom a jeho dcérou a vrátila sa na Slovensko. Vedela, že bude musieť ešte niektoré záležitosti doriešiť, ale teraz to musí počkať.

Prišla domov, ale ako doma sa tu vôbec necítila. Bol máj, jej mama bola v nemocnici, ona sa ocitla v maminom byte a v doteraz nepoznanej situácii.

„Halóó, mami, som už doma, prídem za tebou hneď, ako sa dám dokopy,“ telefonovala mame Simona.

„Simonka, moje dievčatko, som taká rada, že si sa vrátila. Príď, porozprávame sa.

A je tu aj môj ošetrojúci lekár, tak sa budeš môcť s ním porozprávať,“ naoko veselo odpovedala Simone mama.

Simona návštevu neodkladala, hneď poobede išla do nemocnice a našla svoju mamu na 3. poschodí na neurológii v izbe č. 41.

S mamou sa zvitla po takej dlhej dobe v nemocnici, obe sa snažili tváriť bezstarostne, veď sa dlho nevideli. Telefonovali si, keďže pani Malecová si raz nevedela

zvyknúť na tie dnešné výdobytky techniky. A tak neovládala ani sociálne siete, ani Skype. Aj keď jej dcéra počítač kúpila a nastavila jej to všetko. Simona držala ležiacu mamu za ruky a rozprávala jej o ceste, o príchode domov. Oddaľovala otázky, ktoré sa týkali maminho zdravotného stavu. Rozprávala a usmievala sa na ňu ...

Klop! Klop! Simona sa nestihla obrátiť k dverám, už vstupoval do nemocničnej izby dr. Grünwald.

„Dobrý deň, pani Malecová, dobrý deň, pani ...“ Simona sa obrátila a ocitla sa zočivoči mladému mužovi, ktorého okamžite spoznala. Spoznala by ho medzi tisíckou ľudí ... a aj po takom dlhom čase.

„Dobrý deň, pán doktor“ to priezvisko, hneď si to mala uvedomiť. Také nezvyčajné, mal nejakých nemeckých predkov.

„Ahoj, Adam, ...“ civela naňho a nezmohla sa na ďalšie slová.

„Ahoj, Simonka, tak to je ale návšteva, ... prepáč, nevedel som, že je to tvoja ... mama, že si to ty ...“ habkal prekvapený lekár. Podišiel k nej, chcel ju zobrať do náručia a nikdy nepustiť. V jednej sekunde bolo všetko späť. Všetky spomienky, city, ktoré roky potláčal. Nakoniec jej podal ruku a ona ju prijala. Ruka zostala v ruke... Nevedeli zo seba odtrhnúť zrak.

Pani Malecová pozerala raz na jedného, raz na druhého a snažila sa pochopiť, o čo tu ide.

„Simonka, ozvala sa, „vy sa poznáte?“

„Mami,“ konečne bola schopná odtrhnúť oči z dr. Grünwalda, „my sme ... spolužiaci zo strednej ... chodili sme spolu ... do školy.“

„Pán doktor,“ prerušila pani Malecová neviditeľné spojenie medzi svojou dcérou a lekárom, „tak aké sú tie výsledky?“

Lekár sa už spamätal z prvého šoku a vrátil sa do reality, hoci mu to robilo veľké problémy. Cítil na sebe pohľad svojej Simonky... No musel sa sústrediť na pacientku.

A aj Simona bola zvedavá, čo povie. Výsledky? Aké výsledky? Mama, Bože môj, čo sa s ňou deje?

„Pani Malecová,“ začal hovoriť dr. Grünwald, „vaše výsledky ukazujú na začínajúce štádium Alzheimerovej choroby. Bohužiaľ, všetko tomu nasvedčuje.“

„Čo to znamená, pán doktor?“

„Nebojte sa, pani Malecová, našťastie sme na to prišli včas, nastavíme vám liečbu. Tá spomalí priebeh choroby, budete pod kontrolou. Určite netreba hádzať flintu do žita a vzdávať sa, no vyžaduje si to vašu spoluprácu. Ešte potrebujeme dva-tri dni, aby sme dokončili rozbor vašich výsledkov a predpísali vhodné lieky. Potom vás už pustíme domov.“

Simona hľadela na muža pred sebou ako v sne, nebola schopná ho počúvať, zachytila len slovo Alzheimerova. A túlala sa vo svojich spomienkach ...

Kamarátili sa hneď od prvého momentu, keď sa zoznámili v tej istej triedy miestneho gymnázia.. Ani jeden nebol ktovieakým extrovertom. A tak prirodzene si vedeli nájsť k sebe cestu. Spolu sa učievali. Adam jej pomáhal s chémiou, fyzikou, biológiou...ona jemu so slovenčinou a angličtinou. Nádherne sa dopĺňali. Ale vo štvrtom ročníku ich rozdelila spolužiačka Renáta. Ona sa o Adama usilovala neustále, v poslednom ročníku sa jej to podarilo. Pozývala ho k sebe domov pred maturitnou skúškou a nakoniec ho presvedčila nie svojimi vedomosťami, ale svojimi ženskými zbraňami. Adam sa priznal k svojmu poklesku, no, aj keď Renátu nakoniec odmiet

ol, vzťah medzi ním a Simonou už skončil. Toľko sklamaní, smútku, slz ...a pred maturitou! Simona sa pozbierala, veď išlo o jej budúcnosť. Všetko hodila za hlavu a zmaturovala výborne. Odišla na vysokú školu, potom do Anglicka a až teraz po rokoch stojí zoči-voči myšlienkam, ktoré zamkla v tajnom priechodku svojej mysle... a zoči-voči mužovi, ktorý jej spôsobil toľko bolesti ...

„Simonka, ... Simonka, môžeme sa stretnúť, povedz, kedy ...“ prihovárал sa už Simone, keď dokončil rozhovor s pani Malecovou. Ona precitla zo svojich spomienok. „Adam, ja ... neviem, či sa chcem stretnúť. Mám tvoje telefónne číslo, teraz by som to nezvládla, ja sa ozvem... Ver mi, teraz nie som pripravená.“

„Simonka, budem trpezlivo čakať,“ pozrel na ňu svojimi smutnými očami, otočil sa a pomaly odchádzal.

Smútok, ktorý prýštil z jeho sklonenej hlavy a zohnutej postavy, jej spôsobil neskutočné utrpenie. Hľadela za ním, až zmizol za zatvorenými dverami. Ale nemohla zabudnúť ...

Keď sa spamätala, upriamila pozornosť na svoju prekvapenú mamu. Teraz sa musí venovať svojej chorej matke. Teraz ju potrebuje ona. Teraz musí byť tu pre ňu. Doteraz tu bola matka vždy pre svoju dcéru.

„Mami, čo vlastne povedal doktor?“ prerušila ticho po odchode lekára Simona.

„Ty si nás nepočúvala? spýtala sa prekvapene matka rozrušenej Simony.

„Len tak na pol ucha, priznávam. Mami, budem ti pomáhať, zostanem doma, budem sa o teba starať. Neboj sa, spolu to zvládneme. Neboj sa...“

Potom sa ocitla v kolotoči nemocničných návštev a hľadania si práce.

Od susedy sa dozvedela, že hľadajú učiteľku angličtiny práve na tom miestnom

gymnáziu, ktoré skončila a ktoré jej bude všetko, čo prežila, pripomínať. Veľa toho nenašpekulovala. Nakoniec po vstupnom pohovore dostala kladnú odpoveď, že ju prijímajú do pracovného pomeru. Učítelia ju prijali ako svoju kolegyňu, jej triedny učiteľ si s ňou dokonca potykal.

A od septembra začala vyučovať anglický jazyk. S Adamom sa videli, keď prišla po mamu do nemocnice. Potom už nie. Vedela, že sa bude musieť prekonať, chcela sa prekonať, zbierala odvalu na stretnutie s ním.

Práca ju celkom pohltila a čas jej bežal neskutočne rýchlo. Doma sa venovala celkom iným skutočnostiam, na aké bola doteraz zvyknutá. Príprava na vyučovanie jej zabrala takmer všetok voľný čas a zvyšok voľných chvíľ venovala mame. Mama sa pozbierala, liečba bola účinná, samozrejme, dávala na ňu pozor, chodili spolu na prechádzky.

Leto prešlo do jesene, ona snívala doma a v škole, keď mala voľno. Nespávala dobre, pretože neodbytné myšlienky sa vracali a nedali jej pokoj. Pred Vianocami už bola rozhodnutá, že mu zavolá. V jedno zimné zamračené poobedie, keď sa z oblohy sypal sneh, sa s ním skoro zrazila na chodníku, keď vychádzala zo školy. Len tak-tak sa spätíla. Pretože nebol sám. Bola doňho zavesená mladá, asi 30-ročná blondína. Živo spolu diskutovali. A tak len hľadela za ním a lúčila sa.

Po Vianociach nastal v škole študijný zmätok, skúšanie, uzatváranie hodnotenia. Pre ňu celkom nové skúsenosti.

A aj teraz stála v zborovni pre jazykárov pri okne a sledovala ulicu a mestečko.

Zrazu vošla do miestnosti kolegyňa-nemčičárka a hovorí jej:

„Simona, prepáč, že ťa vyrušujem, ale máš návštevu. Prišla matka tvojho žiaka Sebastiána Bergera.“

Simona sa odvrátila od okna a poďakovala kolegyni. Domyslela si, čo bude nasledovať, a tak sa na to pripravila.

Vyšla na chodbu, kráčala dolu po schodoch a išla na vrátnicu školy. Uvidela vysokú štíhlu postavu, ktorá bola obrátená chrbtom a čakala.

Simona sa k nej zozadu približovala:

„Dobrý deň, pani Bergerová, som vyučujúca ...“

Zrazu sa k nej žena obrátila a Simona neverila vlastným očiam:

„Renáta, čo ty tu robíš?“

„Simona ...,“ prekvapene sa jej prihovarila mladá žena, „nie som Bergerová, Sebastián má priezvisko po otcovi, volám sa ako predtým, Pokorná.“

„Pani učiteľka,“ ozvala sa vrátnička, zo svojho stanovišťa, „máte návštevu ... Simona počula, že jej niečo hovorí, ale nestihla jej ani odpovedať, pretože do rozhovoru sa opäť zapojila Renáta.“

„A prišla som kvôli svojmu synovi. Sebastián Berger je môj syn. Tak ty učíš môjho syna? A ty si ho nechala prepadnúť. Ty ... môjho syna!“ útočne prehovorila Renáta, spolužiačka z gymnázia.

„Aááá, tak to je tvoj syn. No učím ho angličtinu, myslím, že ešte má čas sa doučiť, kým vypukne maturita. Len si bude musieť sadnúť a učiť sa. Inej cesty niet,“ nebojácne obhajovala svoje rozhodnutie Simona.

„Mám kontakty, keď nezmeníš tú päťku, postarám sa, aby ťa vyhodili,“ zvyšovala hlas Sebastiánova matka.

Vrátnička, počujúc, že sa konflikt vyhrocuje, zavolala na Simonu:

„Pani učiteľka, máte návštevu, tam sedí pán ... a čaká na vás!“

Vtom už k nim obom kráčal „dôvod“ sporu a Renátinho nepriateľstva. Tiež počul, že je situácia vážna. A už nechcel sedieť v kúte. A už nechcel čakať. Prišiel za Simonu bojovať.

„Dámy, len pokojne, tu nebudeme kričať.“ Práve končila vyučovacia hodina a okolo nich chodili učitelia a aj žiaci. Obe mladé ženy zaregistrovali, že sa objavil pri nich Adam.

„Odkiaľ si sa tu zobral?“ pýtala sa prekvapená Simona.

„Prečo si tu, Adam?“ tiež Renáta ostala ako obarená.

Teraz sa už tento trojuholník musí rozdeliť. Už nie traja, ale jeden z trojice musí ísť von. Adam sa obrátil k Simone, Renátu ignoroval.

„Simona, prišiel som sa ťa spýtať, či mi odpustiš. Viem, mal som to urobiť už vtedy pred tými už pomaly 20 rokmi. Viem, že som mal. Ale prišiel som ti povedať, že ťa mám stále rád. A už nechcem čakať. Čas beží...“

„Ak chceš, počkaj ma. O hodinu končím v škole. Potom si to povieme. Som rada, že si prišiel, Adam ... Ja som nemala odvahu ...“ usmievala sa Simona aj napriek tomu, že ju čakal ešte nepríjemný rozhovor s Renátou. Ale tá, keď videla, ako sa situácia vyvíja, sa otočila a odišla.

Viete, že...?

Viete, kto sú lietajúce diamanty?

[Viete kto sú lietajúce drahokamy? | Slovakregion](#)

Viete, že 10 % povrchu Zeme je pokrytého ľadom?

[Viete, že ... 10 % povrchu Zeme je pokrytého ľadom? | Slovakregion](#)

Viete, že aj Slovensko má svoju planétku s názvom 1807 Slovakia?

[Viete, že ... aj Slovensko má svoju planétku s názvom 1807 Slovakia? | Slovakregion](#)

Viete, že Angelov vodopád je najväčší na svete?

[Viete, že ... Angelov vodopád je najväčší na svete ? | Slovakregion](#)

Viete, že až 80 % škodlivín pochádza z pevniny?

[Viete, že ... až 80 % škodlivín v oceánoch pochádza z pevniny? | Slovakregion](#)

Viete, či sa nachádzajú moria v púšti?

[Viete, že ... či sa nachádzajú moria v púšti? | Slovakregion](#)

Viete, že geografický stred Európy si nárokuje 8 krajín (okrem zaniknutých) Európy?

[Viete, že ... geografický stred Európy si nárokuje 8 krajín \(okrem zaniknutých\) Európy? | Slovakregion](#)

Viete, že Istanbul je jediným mestom na svete, ktoré sa rozprestiera na dvoch svetadieloch?

[Viete, že ... Istanbul je jediným mestom na svete, ktoré sa rozprestiera na dvoch svetadieloch? | Slovakregion](#)

Viete, že jednotlivý priemerný oblak typu cumulus mediocris váži približne 250 ton?

[Viete, že ... jednotlivý priemerný oblak typu cumulus mediocris váži približne 250 ton? | Slovakregion](#)

Viete, že Južná Afrika má až hlavné mestá?

[Viete, že ... Južná Afrika má až tri hlavné mestá? | Slovakregion](#)

Viete, že najstarším mestom na našom území je Trnava?

<https://slovakregion.sk/viete-ze-najstarsim-mestom-na-nasom-uzemi-je-trnava>

Viete, že Petržalka je miesto s najvyššou hustotou obyvateľstva v strednej Európe?

[Viete, že ... Petržalka je miesto s najvyššou hustotou obyvateľstva v strednej Európe? | Slovakregion](#)

Viete, prečo majú dažďové kvapky rôznu veľkosť?

[Viete, že ... prečo majú dažďové kvapky rôznu veľkosť? | Slovakregion](#)

Viete, že Zem je najbližšie pri Slnku 4. januára, keď na jej severnej pologuli vrcholí zima?

[Viete, že ... Zem je najbližšie pri Slnku 4. januára, kedy na jej severnej pologuli vrcholí zima? | Slovakregion](#)

Viete, že Žitný ostrov je najväčšou zásobárňou pitnej vody v strednej Európe a najväčším riečnym ostrovom v Európe?

[Viete, že ... Žitný ostrov je najväčšou zásobárňou pitnej vody v strednej Európe a najväčším riečnym ostrovom v Európe? | Slovakregion](#)

Viete, že prečerpávací vodná elektrárň Čierny Váh je vodná elektrárň s najväčším inštalovaným výkonom na Slovensku?

[Viete, že prečerpávací vodná elektrárň Čierny Váh je vodná elektrárň s najväčším inštalovaným výkonom na Slovensku? | Slovakregion](#)

Viete, že priemerná hĺbka Zemplínskej šíravy je iba okolo 10 metrov?

[Viete, že priemerná hĺbka Zemplínskej šíravy je iba okolo 10 metrov? | Slovakregion](#)